Generalitat de Catalunya
Consell Interuniversitari de Catalunya
Oficina d'Accés a la Universitat

2026

Proves d'accés a la universitat

Anàlisi musical

Sèrie 2

Espai per a la correcció

Qualificació				
Exercici 1		1		
		2		
		3		
		4		
		5		
Exercici 2	Part A	1		
		2		
		3		
		4		
	Part B	1		
		2		
Exercici 3		1		
		2		
		3		
Exercici 4		1		
		2		
Suma de notes parcials				
Qualificació final				

Espai per a la revisió

Comprovació		2a correcció	

Etiqueta de qualificació

Etiqueta de correcció

Etiqueta de l'estudiant

Ubicació del tribunal ....

Número del tribunal ....

L'examen consta de QUATRE exercicis obligatoris. Responeu a TOTES les qüestions que s'hi plantegen. L'examen s'inicia amb les audicions en què es basen els exercicis 1, 2 i 3.

Les respostes han de ser clares i han d'estar redactades de manera coherent i cohesionada, amb correcció gramatical, lèxica i ortogràfica.

Exercici 1

[2 punts: 0,4 punts per cada qüestió. No hi haurà cap descompte per les respostes incorrectes o les qüestions no contestades.]

Aquest exercici consisteix en l'audició de cinc fragments de música. Cada fragment es repetirà dues vegades abans de passar al següent. Després d'un petit interval, tornareu a escoltar els cinc fragments tots seguits.

Escolteu amb atenció els cinc fragments que sentireu a continuació i trieu la resposta correcta entre les quatre que es proposen per a cada fragment.

1. ***a***) Contrapunt.
b) Homofonia.
c) Monodia.
d) Monodia acompanyada.

2. ***a***) Flauta.
b) Clarinet i violí.
c) Oboè.
d) Trompa.

3. ***a***) Sardana.
b) Havanera.
c) Vals.
d) Bolero.

4. ***a***) *Presto*.
b) *Lento*.
c) *Largo*.
d) *A tempo*.

5. ***a***) Falset.
b) *Scat*.
c) Iòdel.
d) Recitatiu.

Exercici 2

[3 punts en total]

Aquest exercici consisteix en l'audició d'una peça musical que escoltareu dues vegades. Després d'un interval de quatre minuts, la tornareu a escoltar per tercer cop.

Abans d'escoltar la peça, llegiu atentament les qüestions que hi ha a continuació. Mentre l'escolteu, seguiu el text en italià, del qual teniu una traducció al català.

[Text de la peça]	[Traducció al català]
Che farò senza Euridice? Dove andrò senza il mio ben? Che farò? Dove andrò? Che farò senza il mio ben? Dove andrò senza il mio ben?	Què faré sense Eurídice? On aniré sense el meu amor? Què faré? On aniré? Què faré sense el meu amor? On aniré sense el meu amor?
Euridice! Euridice! O Dio! Rispondi! Rispondi! Io son pure il tuo fedele! Io son pure il tuo fedele, il tuo fedele!	Eurídice! Eurídice! Oh Déu! Respon-me! Respon-me! Jo soc el teu fidel espòs! Jo soc el teu fidel espòs, el teu fidel espòs!
Che farò senza Euridice? Dove andrò senza il mio ben? Che farò? Dove andrò? Che farò senza il mio ben? Dove andrò senza il mio ben?	Què faré sense Eurídice? On aniré sense el meu amor? Què faré? On aniré? Què faré sense el meu amor? On aniré sense el meu amor?
Euridice! Euridice! Ah! Non m'avanza più soccorso, più speranza, né dal mondo, né dal ciel!	Eurídice! Eurídice! Ah! Ja no rebo socors ni esperança, ni de la terra, ni del cel!
Che farò senza Euridice? Dove andrò senza il mio ben? Che farò? Dove andrò? Che farò senza il mio ben? Dove andrò? Che farò? Dove andrò senza il mio ben?	Què faré sense Eurídice? On aniré sense el meu amor? Què faré? On aniré? Què faré sense el meu amor? On aniré? Què faré? On aniré sense el meu amor?

A) Qüestions analítiques

[1 punt: 0,25 punts per cada qüestió. No hi haurà cap descompte per les respostes incorrectes o les qüestions no contestades.]

Una vegada feta l'audició, trieu la resposta correcta per a cada qüestió.

1. Pel que fa a la modalitat, aquesta ària, a grans trets,
- ***a*)** comença en tonalitat menor i acaba en tonalitat major.
- ***b*)** està tota sencera en tonalitat major.
- ***c*)** comença i acaba en tonalitat major, amb breus moments en què passa pel mode menor.
- ***d*)** comença en tonalitat major i acaba en modalitat menor.

2. Es pot considerar que el temps
- ***a*)** és força estable, amb algun calderó que atura el moviment, com si el cantant demanés una resposta.
- ***b*)** canvia a cada estrofa passant d'*adagio* a *allegro*.
- ***c*)** comença lent i acaba *allegro*.
- ***d*)** comença ràpid i es va alentint.

3. Respecte a la línia melòdica de la veu,
- ***a*)** a les repeticions, el *da capo* introdueix moltes ornamentacions i s'atura, especialment, als mots *Rispondi*, *Euridice* o *ciel*.
- ***b*)** és molt virtuosística, amb passatges plens d'agilitats vocals, com quan pronuncia *Euridice*.
- ***c*)** és molt cromàtica, sobretot en pronunciar la paraula *farò*.
- ***d*)** es reexposa la mateixa, gairebé sense ornamentacions.

4. El compàs de l'ària és
***a*)** ternari (3/4).
***b*)** compost.
***c*)** binari (compàs partit).
***d*)** ternari a les estrofes senars i quaternari a les estrofes parelles.

B) Anàlisi estructural i estilística
[2 punts: 1 punt per cada qüestió]

1. Proposeu, de manera resumida, l'estructura musical que té aquesta peça. Podeu emprar lletres majúscules per a les parts principals i minúscules per a les variacions. També podeu elaborar un musicograma o un gràfic aclaridor. En el cas que feu servir abreviatures, cal que n'indiqueu el significat.

2. Identifiqueu l'obra i relacioneu-la amb un moviment estètic i amb el moment històric al qual pertany.

Exercici 3
[3 punts: 1 punt per cada qüestió]

Aquest exercici consta de dues peces musicals i consisteix a comparar-les. Una d'elles ja l'heu escoltat a l'exercici 2. En primer lloc, escoltareu la nova peça musical de l'exercici 3. Seguidament, tornareu a escoltar la peça musical de l'exercici 2. I, finalment, escoltareu una repetició de la nova peça musical de l'exercici 3.

Responeu a les qüestions següents tenint en compte que les dues obres pertanyen a èpoques, gèneres o corrents estètics diferents.

1. Indiqueu l'ordre cronològic d'aquestes dues peces i justifiqueu-lo segons les harmonies, el ritme o altres recursos del llenguatge musical que serveixin per a definir l'estil i l'època a què pertanyen.

2. Compareu l'estructura de les dues obres. Quina sembla que té més repeticions? Quina presenta més elements variats?

3. Tenint en compte la dinàmica i la densitat sonora, en què es diferencien les dues obres?

Exercici 4
[2 punts: 1 punt per cada qüestió]

Llegiu el text següent i responeu a les qüestions que es plantegen a continuació.

La Nova Cançó és sens dubte el fenomen més important del segle xx en la història de la música popular als Països Catalans. Nascut a finals dels cinquanta, aquest moviment cultural té una força sorprenent, perquè, a través de la música, potencia l'ús de la llengua catalana i la divulga més enllà de les seves fronteres lingüístiques en el marc de la dictadura franquista, que havia prohibit el català en l'àmbit oficial.

Un article escrit per Lluís Serrahima titulat «Ens calen cançons d'ara», publicat a la revista *Germinabit* el gener del 1959, divulga la necessitat que sentia part de la societat de recuperar l'ús del català en l'àmbit públic, i concretament en el món de la música.

Durant la dictadura, per poder actuar en directe s'havia de demanar permís al Govern Civil de la província on es volia fer el concert. Prèviament, calia presentar per triplicat a censura, a la delegació del Ministerio de Información y Turismo corresponent, les lletres de les cançons. Un cop passat aquest tràmit obligatori, el representant del músic (o del grup) havia d'acudir a sol·licitar el permís al Govern Civil, que podia autoritzar o no l'acte.

La primera evidència amb què vaig topar a l'Arxiu del Govern Civil que documentava l'existència de la censura a la Nova Cançó van ser les lletres de cançons prohibides dins dels expedients de concerts. Podies trobar cançons ratllades amb una gran creu o bé acompanyades d'un segell que deia PROHIBIDO O DENEGADO. També hi havia lletres que havien estat autoritzades. Al costat d'aquestes hi havia estampat un segell amb el terme AUTORIZADO, que sovint era d'un altre color.

La censura franquista era imprevisible, sense criteris clars, totalment arbitrària, amb l'objectiu de tenir sempre a l'expectativa músics, organitzadors i públic. El mecanisme de control del règim estava ideat per generar por.

A la censura de les lletres de les cançons cal sumar-hi que la repressió als músics podia ser més severa, en forma de multes, detencions, interrogatoris, prohibició de recitals, de portades de discos i de cartells, veto als mitjans de comunicació (televisió i ràdio), retirada del passaport… La seva popularitat els va eximir de patir tortura física i presó, però, per contra, els organitzadors dels concerts serien espiats, multats i, fins i tot en alguns casos, torturats.

Adaptació feta a partir del text de Maria Salicrú-Maltas. *Aquesta cançó, no!*: *Cara a cara amb els censors de la Nova Cançó*. Barcelona: Comanegra, 2024

1. Com va començar la Nova Cançó i per què va ser objecte de censura?

2. Quins mecanismes feia servir la censura per a dur a terme la seva tasca? Quins criteris se seguien per a censurar una cançó?

Comprovació i 2a correcció:

3a correcció:

Etiqueta de l'estudiant

IEC
Institut d'Estudis Catalans

L'Institut d'Estudis Catalans ha tingut cura de la correcció lingüística i de l'edició d'aquesta prova d'accés.

SÈRIE 2

Exercici 1

1. d)
2. b)
3. a)
4. d)
5. c)

Exercici 2

A) Qüestions analítiques

1. c)
2. a)
3. d)
4. c)

B) Anàlisi estructural i estilística

1. L'estructura de l'ària es pot correspondre amb l'esquema següent:

   Introducció instrumental / A / b / A / c / A'.

   Podria donar-se per bo que la introducció s'identifiqués com a part A, ja que s'hi exposa el tema inicial de l'ària.

   La darrera secció presenta unes petites diferències melòdiques, així com de resolució del tema, i acaba amb l'orquestra sola. Si l'estudiant considera totes les parts A com a iguals i no assenyala que hi han petites diferències a la darrera A, llavors obtindrà 0,75 punts. Si fa notar, encara que sigui amb un apòstrof o altres signes, que la darrera estrofa té algunes diferències, llavors aconseguirà 1 punt.

2. Es tracta de l'ària "Che farò senza Euridice", pertanyent al tercer acte de l'òpera *Orfeo ed Euridice*, escrita per Christoph Willibald Gluck. Si s'identifica correctament l'obra, s'obtenen 0,5 punts. El llibret de l'òpera és de Ranieri de' Calzabigi —no cal que citin el llibretista; si s'esmenta, es pot apujar la nota fins als 0,75 punts. Per a obtenir els altres 0,5 punts, cal indicar que l'obra pertany al

classicisme i aportar alguna de les característiques estilístiques del moviment — claredat melòdica i harmònica, contenció en els cromatismes, estructures formals equilibrades envers el text. També poden indicar les dates d'estrena de l'obra.

Orfeo ed Euridice es va estrenar l'octubre del 1762, a Viena. Posteriorment, Gluck en va fer una adaptació al francès, estrenada el 1774. La versió que escoltaran es correspon a la versió italiana del 1762. No cal esmentar la data exacta.

L'estudiant pot parlar sobre les anomenades òperes de "reforma" de Gluck i les diferències formals i d'estil envers les òperes barroques. També poden explicar el moment argumental d'*Orfeo ed Euridice*: Orfeu s'ha girat per mirar la cara d'Eurídice; amb aquest gest trenca la promesa que havia fet als déus. A conseqüència d'haver desobeït, Eurídice retorna a Hades, al món dels morts. En aquest moment Orfeu canta el lament "Che farò senza Euridice".

Si només s'esmenta que pertany al classicisme, sense cap altra especificació, s'obtenen només 0,25 punts.

Exercici 3

1. L'obra més antiga és l'ària de Gluck i la més moderna, "The sound of silence" (1966). En cas de proposar només l'ordre cronològic s'obtenen 0,5 punts. Per a arribar a 1 punt, cal explicar alguna de les característiques que ho justifiquen. Ho determinen, per exemple, l'acompanyament instrumental: orquestra de corda i clavicèmbal a la primera obra, mentre que a la segona hi ha instruments amplificats electrònicament i bateria. Una altra característica són els ritmes de la peça de Simon & Garfunkel, clarament posteriors. També es pot parlar de la tipologia del cant i de la tècnica vocal: un contratenor amb impostació a la primera, mentre que la segona utilitza la col·locació de la veu habitual en la música pop, més natural i sense gaire ressonància.

2. L'estructura musical de "The sound of silence" repeteix sempre la mateixa melodia i harmonia en cadascuna de les estrofes, en les quatre repeticions. L'ària de Gluck combina diferents dissenys melòdics i l'estructura, des d'un punt de vista melòdic i harmònic, és més variada. Si només es respon a la que té més repeticions, o als elements variats, s'arriba a 0,5 punts. El punt sencer s'obté responent correctament a les dues parts de la pregunta.

3. "Che farò senza Euridice" manté la instrumentació i la dinàmica estables, sense variacions entre cadascuna de les reexposicions. En canvi, "The sound of silence", a partir de la segona reexposició, s'enriqueix amb instruments nous, a cada repetició s'augmenta l'interès sonor, afegint més densitat i incrementant l'acompanyament a la bateria. Simon & Garfunkle fan un crescendo continuat,

que decreix només en els darrers versos. Si només es parla d'una de les dues obres, s'obtenen 0,5 punts. Per a assolir 1 punt, cal esmentar característiques de totes dues obres.

Exercici 4

1. S'ha d'indicar que l'article publicat el 1959 per Lluís Serrahima va ser el detonant del moviment (0,5 punts) i que va ajudar a articular un sentiment força estès de poder cantar en català —que aleshores no estava permès en l'àmbit dels concerts públics. La censura franquista va intervenir per la gran força i popularitat del gènere, que tenia com a objectiu emprar la llengua catalana (0,5 punts).

2. Els estudiants poden indicar diferents mecanismes que aplicava la censura, citats al text; com a mínim, cal que n'esmentin un (0,5 punts). Es pot indicar l'obligació de demanar permís al Govern Civil i l'obligació de presentar les lletres de les cançons i els programes. Els altres 0,5 punts s'obtenen si es fa referència als criteris que emprava la censura, també poden indicar las conseqüències que podia comportar ser censurat. El que preocupava la censura era el text, la interacció amb el públic i la popularitat dels cantants. Cal que l'estudiant s'adoni que no hi havien uns criteris gaire clars i que això causava incertesa i angoixa, tant als promotors dels concerts com als artistes mateixos. Ser censurats, com també espiats durant els concerts, podia tenir conseqüències molt negatives per als cantats. Es coartava la llibertat d'expressió i es reprimien les idees i l'ús del català.